

Sem Zombek. Včasih sem imel tudi ime, ampak se ga zdaj ne spomnim več.

Najbrž nisem kaj prida lep na pogled, ker sem zelen in krstav in štrenastih las. Zobje mi venomer izpadajo, včasih pa tudi kakšna okončina. Oči imam zalepljene s selotejpom, da mi ne pobegnejo. Gibljem se počasi in okorno. Razen ko zavoham človeške možgane. Takrat se gibljem hitro in okorno.

Človeški možgani so moja najljubša hrana. Te najljubše hrane je sicer povsod na pretek, a je težko priti do nje, ker je v glavah tistih, ki niso nič navdušeni, da jim kdo poje njihove možgane. Tem mi zombiji pravimo 'živi' in znajo teči. Če mi zombiji česa ne znamo, je to tekanje. Mi raje samo hodimo in se pri tem majemo v levo in desno in z rokami, iztegnjenimi predse, ves čas brundamo: »Možgani – njami! Možgani – njami!«

MOŽGANI = VEČERJA!